

משירין

מלוני

אם רצון בפ' שכם לפלאת רצוני
שלוחני ואלכה לאדרני —
כי קנווה לא אמצעה פוד לרבלו,
עד אכונן בקיה מעונו מעוני.
אל פטמי תאחרו מנגע.

כִּי אָסַפֵּד פְּנֵי יְהוָה נָצְרָנִי
שָׁאָלָמִי—בְּסֹות בְּכֹפֵי כְּבוֹד אֱלֹהִים
וְהִיוֹת פָּסֶלֶן אֲבוֹתִי מְלוֹנִי
וּכְלָבִים בְּלָבְבֵי הַיּוֹם נְבוֹכִים
בְּגִירִים מַמְעֻזְנוֹתֵיכֶם גְּרוֹשִׁים,
וְכְדָמָות בְּצַלְקָתֵיכֶם יְאַשֵּׁו אָוֹר
בְּלָבְבֵינוּם בְּלָבְבּוֹת וְאָשִׁים.

הלו

גָּמְפַת וְגָרְדָקֶת וְסָרְדָ קָמְפַת—
מָה פְּקָלּוֹם בֵּ�ה אֲשֶׁר חִלְמָתִי
אָוְלִי בְּלִזְבָּחָד קָרָאָד שְׂנוּגָךְ—
כִּי בָּל וְכִי שְׁפָל—וְאַתָּה רָקָחָנִי
אָקָרָו לְכָנְכָרָר: אָסָף נְדָגָנָה
מְבָנָן־בְּרָחָה אֲשֶׁר זְמָמָתִי!
שְׁפָל רְאִימָה וְשָׁלֹום בְּחִלוּם—
אָוְלִי בְּהִקְיזָן בְּנֵי בָּר שְׁמָמָתִי,
וְיִשְׁנָתִת תְּמִימָה חַטָּאת לְהָלִיל־גָּאוֹנָה
סְפָבוֹשׂ וְמִתְפָּרֵר סְפָאָר זְמָמָתִי.
תְּמָאָת אֲשֶׁר נְקָרָא שְׁמָךְ פְּרָא אֲנוֹזָן
מְמָה־בְּכָרָה דָּרָה וְכָה זְמָמָתִי!
תְּהִתְאַת פְּקָרָא אַם פְּמָלֵל בְּכָרְנוֹ
וְנוֹאַשֵּׁר בְּדִידְשִׁי זְבָל נְלִסְפָּתִי.
תְּהִתְאַת חַפֵּף טִינָא בְּגַנְעָלִי פְּרוֹלָא
כְּאַתְּרִית בְּאַתְּ וְהַתְּרִוקָּמָתִי.
אָוְלִי בְּנָעָךְ אָעֵד בְּאַתְּאָ דִּי־כְּחָתִת
צְלָמָא וְשָׁלָם לְעֵד אֲשֶׁר מְקֻדְמָתוֹ

הגיע זמן...

ונגיד י' זמן חמץ לפקד אריהיל
ו' יונף אלני קרא עוז: "שמעו אל ו'
ה' סקול עד שגען שר אלה ונבר
ו' לאפלצלה בקוקת אַהֲרֹן קפנד.
ל' לְבָבִי לְפָגָעּוּ בָּלָה וְקָרְבָּן:
ג' אָמַד בְּבִתוֹ פְּעָמֵד בְּבִיתָא,
ה' גַּם אָתָה בְּחוֹדֶשׁ נְיוֹחֹד אַרְיָאֵל;
ו' אָתָחֵם דַּקְרָא בְּקִיחָמֵד בְּבָדָל
ז' לְהִיּוֹת סָדֶל עַזְמָוִיסָד לְבָרָאָל.
ט' גַּעַז צָל נְבוּל פְּאַרְתִּים קַיְוָפָה:
י' אָתָה גַּדְעָן יְרוּשָׁלָם לְאַפְּנָה:
כ' אָךְ כָּל צָרְרִי אַפְּרִים יְשָׁפֵן.—

אלֵי צִוָּן

אללי ציון וגביה לכדי
בקמו ציות אללי פים ציפות.—
ונפקרים פילגוני, ונפקשי
זונומני? חד ציון צנופות?
אבקנו משביב לבוי שרופות
(צפרחותו קפי דקבי גורבות
בקיום אליך לנעם עקיבתיו
ברלאש קפי ורבליים יסיפות.

בתפקידו במערכת:

תורה והלכה

א. ר' אליעזר בן ר' נחו ממנגינה פרואשי בעלי התוספות שבענין מניה. שם ספרא : צפנת פענינה מביל פסקי הלכות ותשובה רבתות.

ב. ר' יעקב בן מאיר תם, נכדו של רישי גראש בעלי התוספות בצרפת. שם ספרא החדש : ספרא הישר' כולל ביאורים ותידושים בתמלות.

ג. תורה עם פירוש רש"י מהזורה חוץשתה.

ד. אברהם אבן עזרא : פירוש ל' חמץ מגילותות ואלה דברי גמרא בר בהקדמה לפירוש :

אחפש הייסב וקוק כל מלאה בכל מודאי ואחרי כן אפרשנה כפי אשר תשיבו ידי ולא אזכיר טעמי חכמי המסתורת למה זאת מלאה זואת וחסרת, כי כל טעם מיהם בדרך הדרוש הם, רק לתמי נזוקות טעמיים טובים הם".

ספרדי דקדום

ה. אברהם אבן עזרא : "מאוניים".

מתי יהיה היהודים... ל „כוזרים“?

הרבנות ששהנו את ארצנו. מרבינו אנו לחייב את שם בתפלתו. אך אבלי שאילו הבהיר מישור על מסעם צבא יהודיו לארכץ ישראל, היה מדים אין איש מהchein ברצינות למה ספר המהנוגדים יוכות מלחתם לאל שפהתו מלמלמות. אך עלי להר היי אמרני להבגיא את ההכרה העז-

dot ha-han hiziyut ul malchot boro
b'morah v'hon hiziyut ul hananuha
ha-mishiyit shel zot al-ro'i, la'asu
kol roshem azel achnu b'me'erab. um
kol ha-zotrot shuburo u-lahem, ham matz
nachamim b'maklalot shem mazaisim azel
moshel another, nozdaim me'ir le-yei,
mekarz la-arets, s'movim ul yosim
angshi chod rok al ha-ubeir ha-achad la
yipno, al ueber aratzom v'od b'yonin
v'katz.

ve'l k' amarti besim'on sefer
"ha-kovori":
"v'om ha-yah ha-mesheh b'la'ayi
chonah or chonah gal-ti mesheh
ta'abod ha-macholot. v'ok k'at yesh
mow'at ba-halototayi bat-peloton

לפנֵי הוֹדָשׁ יְמִים הַתְּקִיָּה קְבָלָת פְּנִים
הַגִּיגִית בְּבֵיתוּ שֶׁל הָעָשֵׂר ר' פָּלָטוּ לְכִבּוֹדוֹ
שֶׁל ר' יְהוָדָה הַלִּי לְرַגֵּל בַּיקּוּרוֹ הַקָּצֶר
בְּקָהִילָת דְּמָשָׁק. בְּקִבְּלוֹת הַפְּנִים הַשְׁתָּתְפוֹ
מִשָּׁה הַלּוֹי גָּאוֹן יִשְׂבַּת אָרֶץ הַצְּבִי, בָּנוֹ, אֲבָבָי
בֵּית הַדִּין שֶׁר שְׁלוֹם וְהַמְשׂוּרָה יִצְחָק בָּן
אַבְרָהָם אָבִן עֹרָא, שֶׁבָּא בָּאוֹפָן מִיּוֹחָד מַבָּגָד
כִּדי לְרֹאֹת אֶת גָּאוֹן מִשְׂרָרִי כָּל הַדּוֹרוֹת
וַיַּדַּיד מִשְׁפָּחָת אָבִן עֹזָר. בְּשַׁעַת הַסְּעוֹדָה
נִתְבַּקֵּשׁ ר' יְהוָדָה לְהַקְרִיא מִשְׁרָיוֹ הַאַחֲרֹנִים,
אָךְ הָוָא סָרְבָּה אַמְרָו שֶׁנְדַר לֹא לְוֹמֵר עוֹד
דְּבָרִי שִׁיר לִפְנֵי בָּנוֹ לְאָרֶץ יִשְׂרָאֵל. לְעוֹמָת
זֹאת הַסְּכִים לְתַת דְּבָרִי הַסְּבָרָה לְסִפְרוֹ הַאַחֲרֹן

מיית בלבבותנו נוכאים, שהחלו לאור
השלחותם של הגויים, לפקף
בך, שבנו בחור אליהם.
וגם זאת אמרתינו: אויל הידיעה
על קיומה של מלכות דברתנו
שאמונתנו היא אמונה יחזק את
לבבותנו, ומגעם מיאוש, ויטע בהם
אמורתי לגולות באוני רבים את.
אוין לב ורצון לפנותם גם הם ציינה
איך וקורדים פאן הגיעו את זה
ורוד לבתו את סדר החכורי...
אמורתי בלבבי — המשיך הלווי —
אריע בדבר הזה שמלכותו שלמה
לאיהוזים שוכנעה באמת תורה
ואמונהנו, אויל זה ישביט גם
יהודים..."

רעיון כתיבת ספר "הכוברי" צץ במוחו של המשורר בעקבות הידי-נות המאושרות אשר הגיעו על ימיהם מהפכנים מתחביב אביה, שכתבו שירין נלקום בלבוניאן הנזכר בפרק。

ה, מהם מיעשת השבטים. מאייר ששבטו עלי הרופיות על היוזדים
המעורב אם מזר הנזירים (מכע' צלבן) ובצד המוסלמים לאונר
יבוש מארכו על ידי הקנאי היבר
מי אבן תומרת. ביחוז החרטפו
דרידיות מזר העربים כמי יושב
אל אבן הומרת, עבר אלמוון,
שר כבש בראש האלמוניים את
ל מגרב ואף פלש לסדר. יתכן —
וסופ' ר' יהודה הלו — שבלא
שים פעלה גם עלי פרשת האספין
דר מזרע היהודים פירילוני.
קנות בדולח קנא המשורר לאמור
ת ישראל הנורמת ומושפת מידי
ונתינה ובמיון נינגבונם.
ושמא הגיע הום אמרתי, שעלי
ל זאת ממבב הסבילות, מהחת
וננות וההתנצלות ולפוחה בהתקפה
ל אמר אמרנו ולחוכם לעלם
ולו שאנן ורק אנו חננו חונשאנים
אמיתיות של תורה ישראל, ואנו
כך אנו דואיס גאנולח זונבאה.
נו לב העמים עם גאלחןן תחודש
ונ הנובאות".

“וכי איך לא נבוש — אמר
משורר בשדמות נכו בעיניו —

דברי הימים

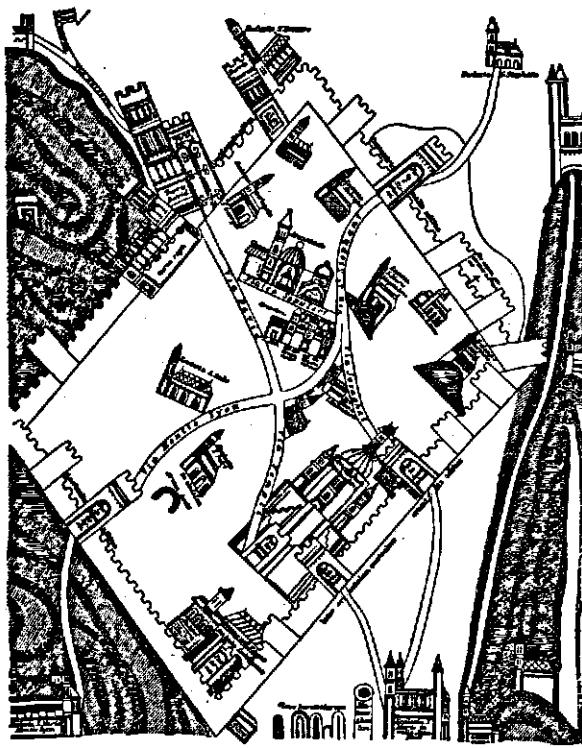
ג' בכסלו דתתקה א' עז לחרובן מקדשו

פרש ישמענאל, שב
טון הנוצרי הוא שדרך
ואם אמרת הוא מה
שים בחוץות دمشق,
באן ענין של מקרה
“תאונגה מבונגע”, ש
שמו של גודל משוער
וישראל לתקלה בהצלחה
רות וערב — הרי ש
שכרתו השנאים כדי
מעשה הרצח בשעריו
מקבלת ממשוער עט
מאוד. ולא לשוא לא
יהודיה הלויכי בכל שיריהם
גיש את הגלות הכתובה
של “חבל אדום וכבל
בשעריו ירושלים ה
בדמו על תעוזת האמם
בדמו ירושלים
בשעריו ירושלים
שני הכוחות האלה.
במלחמה זה עם זה עט
בספרד במצרים ועל אל
דש במרודה, כאן על זעט
קדושה הזה, על דם
קדושה הוותם התאנו
האם יובילו הדם ה
האדמה באשר נבלעו
קנאה ואהבה? או:
זור הדם הזה מהעורק
וישטכן בחור לבותיהם
עורקיהם של כל היהודים
לם, וכماר יקרו
ובתפלוותיהם בשירתו,
להם הדברים כענינים
 בלבד. לשם הגאה ז
רוחנית. יבואו השיריכים
הקוראים עט רוחות
כדי לגביע את ה
העם יצא בעקבותינו
משוריין ציוו:

דמים רבים ידעו אבני ירו
שלים, אבל גם הם כל כך, רוי
תח כל כך — לא נשפך עליהם
אולי מאן דמו של הנביא וכבר
ית, בערכיו

דם רותה של יהודת ה-
בשעריו לוי באלו נצ-
טבריה שקימת
ירושלים הדמים לא-
בת ציון מכל הדורות. רבים
ביטויי האהבה והחסיפה לציון
בכל הדורות; בתפלת ובאגדה,
במצווה ובפיוט. אך מעולם
עד לא בער גוף אחד בתשquet
ציון זה, כאשר בעיר הגוף הזה
מעולם לא היו מරוכדים כל כך
ומאותדים כל כך באדם אחד
ההלך והמעש. התביעת מא-
חרים — בדרך הפליטוסופיה וב-
דרך השירה המלהיבת ובדרך
התוכחת והלעג, ובפיוט ובאגן
רות אישיות והגשמה אישית,
פנויות עזות לכל מנעמות הח-
יימ, לכבוד ולמנוחה אטימן
אוניות לעצות התבוננה ולדי-
מעות בני המשפחה ויזדים.
עצמת העניים מהסבות —
אהדות שכנו של גיאון ורשות,
הכרת לאומית והחויבות איר-
שית ועד לשיא: הדם שרתת
עשרות בשנים בטורי השידה,
נשפך ונדרבק אל טורי האבניהם,
שאליהם נכספה הנפש בשירה.
גilioן כות אין דומה לו
בתולות ימי האהבה אהבת
אדם למולדתו;
והגובל הזה שלכורה הוא
עוור, הוא אבי המקהלה הנה
הוא יודע לומר דבר בגינוי
שכזה, במשמעות שכוו:

ישנים עניינים, נושאים וושאית גבורות קרב ומעל ה
האבתה חרוטה.
ווך מזמן לזמן, כ- מים מנגד עיני הבשר, מעולם
בתחומי הבניינים בין נ- המציגות, אין קיומם נפק
לארכות הרים, בין הפסלה מוח' **עשרה** -
לעפ'רין', בין תחום עובי- לסת. הם עובי-
לח'י הגוף, ניצת ניצת רם לתהום
דמות מצאצאי הדמיון חי' הדמיון
המדוימים של בית דוו' ובלבוש חלום
את הגואלה מדפי הס- אגודה
ומציגות וגדרה הם ח' ים את חייהם העצמאיים כמעם,
ומובילו שעצמאיים הם בתחום-
הם, אין חלים עליהם חוקים
רבים החלים עליון, הם בגנפיהם
בכונפי הדמיון ולובשים מכל
היפה ומכל הנכוף העוליה על
לב נושאיהם.
אבל זה הפלא : מטהום, איןך

מפתח ירושלים

זרות הערך כמרובע, ששתה זורמים מצלבוטן מלחולות אורה
לרובעים מסטר. לי' מבצר העיר (curia regis), ובמזה ארמן
המלבים (curris), ובמזה האצטונית-מערבית — מרגל
טאנקרייד (curris Tancredi); מגדל סטיאנוס הקדוש ובין
המגדל שבצפונו-מזרח העיר, סומן בלבול המוקם, שדרבו הרו
הצלבונים לעיר מ-1099. שער יהושפט ושער הזהב הן הכניג
סוטה לעיר מצד מזרח, ושער הרץ'ין מצד דרום. הרכבת
העקריתם הם רח' רוח'ין-הארון, שהמשכו לדוד צפונ' הוא רח' סטיפט'
ונס', ורחוב דוד, שהמשכו לצד מזרחה הוא רחוב כיה'המקש.
הבניין המרכבי באצטונית-מערב היא גנסיסית התקבר הקדרי, ממוריה,
בלרבה שיק' העיר, ומגדאות בתי-תיללים ומרכו היהו-סיטאלדיים.
 בהרחביה נמצאים כנסיות בית-התקבר קדוש ובוניין מסדר
הטומפלאיים.

פועל מעס צלב חדש, עלולים כר
נות מוסלמיים ויהודים מאוחדים
השווים אתם חיים.
בקשר לכך כדי להסביר מקרה
מאחア אבירם עבר הירדן והוציא
כוחות הצבאים של הגוזרים.
מספר האבירים אינו עומד אלא
באותות — 21. ירושלים —
שכם — 85. עכו — 80. צור —

אברהם אבן דוד כותב היסטוריה

עשרה דורות עד התנאים, חמש
דורות של תנאים, אחיך אמוראים
סבוראים וגאוןים, ומങנים לתרון
ישראל בספרה.

תולקה זו של ההיסטוריה ע-
ראשי התורתה חדשה היא.
יחור עם זאת חושב המלך
הצעיר לכתוב ספר מיוחד על ח-
וווח ירושל התאננים ביותר, שכן
dot ימי בית שני. מפני נחמה
שיש בכרך, שכן אלה היו ימי נ-
לטנו במלכות וברוחם יתרכז.
ונגדת גיגולו, מכנות הגוזלה
קוודובה. תלמיד חכם צער בן
(3) אברהם בן דוד, שהוא רופא
תכלנן, הודיע במסיבת סופרים, שלאור
מושגים הנוגעים למושגים קראם
ונוגדים את דברי ימי ישראל, הוא
וואוקד על ספר שיקיר בשם "סדר הקבב",
שהוא שיקיר בשם "סדר הקבב".

